

«Η πολύχρωμη ιστορία της Frida K»

Είδα σ' ένα περιοδικό τη φωτογραφία ενός μικρού κοριτσιού ντυμένου Φρίντα Κάλο, με φρύδι σμιχτό και λουλούδια στο κεφάλι και ξέχασα ποιανών διάσημων γονιών ήταν. Ψάχνοντας τώρα στο διαδίκτυο διάφορους, από Μπέκαμ μέχρι Άγγλους πρίγκιπες, ανακάλυψα ότι πρόκειται για τη δεκάχρονη κόρη του Σάκη Ρουβά, που ντύθηκε έτσι στα πλαίσια σχολικού πρότζεκτ. Αν η δημιουργική ομάδα της παραγωγής «Η πολύχρωμη ιστορία της Frida K», οι Παναγιώτης Μπρατάκος, Λέα Μαλένη, Χριστίνα Κωνσταντίνου, εντόπιζαν αυτή την πληροφορία ενώ η δουλειά ήταν εν εξέλιξη, θα έβρισκαν τρόπο να την εντάξουν ως μια ακόμα τρανταχτή απόδειξη της μεταθανάτιας ζωής της Φρίντα Κάλο (και) ως εικόνα μαζικής ποπ κουλτούρας. Η Θεατρική Ομάδα Persona αυτή τη φορά υπογράφει όχι απλά μια θεατρική παράσταση αλλά ολόκληρο πρότζεκτ στο Wherehaus 612, προτάσσοντας στη θέαση της παράστασης ομαδική εικαστική έκθεση πάνω από είκοσι καλλιτέχνων, υπό τον τίτλο «Remaking Frida», φαινομενικά αυτόνομη, με τιμοκατάλογο και δικές της ώρες λειτουργίας, αλλά ταυτόχρονα πολύ υποστηρικτική ως προς την κεντρική ιδέα του όλου. Ως γέφυρα μεταξύ της έκθεσης και της παράστασης λειτουργεί το happening στο φουαγιέ με τον Νικόλα Στραβοπόδη σε ρόλο πιλανόδιου πωλητή των σταμπαρισμένων με τη μορφή της Φρίντα αντικειμένων (από εσώρουχα μέχρι προφυλακτικά). Η στάμπα «φρύδι σμιχτό-λουλούδια στο κεφάλι» έχει φτάσει στο επίπεδο «γένια-μπερέ» του Τσε, δηλαδή, ενός αναγνωρίσιμου απ' όλους συμβόλου, που, από τη μία, δείχνει προς τη σημαίνουσα περσόνα, και από την άλλη, κρύβει

το αληθινό της περιεχόμενο.

Η παράσταση σε σκηνοθεσία της Λέας Μαλένη δεν είναι μόνο πολύχρωμη αλλά και πολυστρωματική. Η ανακάλυψη του αληθινού περιεχομένου της περσόνας Φρίντα Κάλο είναι ένας από τους στόχους της. Ο άλλος, ίσως ο πιο σημαντικός για τους δημιουργούς της, είναι η με αφορμή την ιουλιάρραχη και πολυκαρπη ζωή της Φρίντα διερεύνηση της ίδιας θεματολογικής, συναισθηματικής και υπαρξιακής ατζέντας σε προσωπικό επίπεδο. Αναλύοντας σε στρώματα τη σύνθεση της Λέας Μαλένη παρατηρεί κανείς τη συνειδητή προσπάθεια της συνεχούς μίξης των στοιχείων εικόνας, λόγου, μουσικής και κίνησης. Στο επίπεδο της εικόνας συνδυάζονται οι προβολές των έργων της Κάλο, οι ζωντανές τους αναπαραστάσεις, οι προβολές από τους χώρους του Μουσείου V@A στο Λονδίνο που φιλοξένησε την έκθεση της Κάλο, τα σύντομα προβαλλόμενα σκηνικά περιβάλλοντα μιας παράλληλα αφηγούμενης ιστορίας, τα μεξικάνικα και τα σύγχρονα ενδυματολογικά στοιχεία (Γιώργος Γιάννου-Ρέα Ολυμπίου).

Στο επίπεδο της κίνησης (Αλεξία Νικολάου-Λέα Μαλένη) οι ανάγκες αλλαγής σκηνικού, οι ζωντανές αναπαραστάσεις εικόνων και κυρίως το μεταφυσικό επίπεδο της παράστασης οδηγούν στη δημιουργία μιας ομάδας μαυροφορεμένων μίμων (Βάρσβα Αδάμου, Χρυστάλλα Χατζηαδάμου, Τάριελ Μπερίτζε, και όσοι ευκαιρούν μεταξύ των μεγαλύτερων τους ρόλων), που με δουλεμένη πλαστικότητα

εξασφαλίζουν την κινητικότητα του θεάματος και ενισχύουν μια τεχνητή θεατρικότητα, ίσως συγγενική με τα νεκρά λουλούδια της Κάλο.

Το κείμενο των Μπρατάκου-Μαλένη-Κωνσταντίνου διαστρωματώνεται σε τέσσερα βασικά επίπεδα λόγου. Είναι η αυτονομημένη εισαγωγή με την προσωποποιημένη μορφή του Θανάτου (Πελόνα της μεξικανικής παράδοσης), μια δύσκολη και αρκετής διάρκειας σκηνή, όπου ο Γιώργος Τζωρτζής καλείται να ομιλεί σε μια αμφίφυλη μορφή την παρωδία των στερεότυπων κομπέρ με την τραγικότητα της μόνιμης παρουσίας του θανάτου στη ζωή της Φρίντα. Σ' αυτό το επίπεδο, όπως και στο άλλο, μεγαλύτερο και κυρίως προβεβλημένο, δηλαδή

προβληματισμό γύρω από τα θέματα που προκύπτουν από τη ζωή της Φρίντα αλλά ισχύουν και σήμερα (και πάντα), όπως η ισοτιμία μεταξύ των φύλων σε μια ερωτική συμβίωση, όπως η συνύπαρξη δύο δημιουργών, όπως το δικαίωμα ελεύθερης δήλωσης της σεξουαλικής ταυτότητας, όπως η φύση της μητρότητας ως θεμελιώδους ζωτικής ανάγκης ή επιβαλλόμενου κοινωνικού ρόλου, κ.α. Θαρρώ πως οι ίδιοι οι ηθοποιοί (Πέτρος Ιωάννου, Μικαέλα Θεοδουλίδου, Ερμίνα Κυριαζή, Χριστίνα Κωνσταντίνου), θα υποβοηθούνταν αν το κείμενο των διαλόγων, όπου η Βικτώρια πραγματεύεται αυτά τα θέματα με τους συνομιλητές της ήταν πιο εύστοχο και σαφές. Στα άλλα δύο επίπεδα του κειμένου, εκείνο όπου η Φρίντα (Χριστίνα

την ιστορία της φοιτήτριας Βικτώρια που γράφει εργασία για την Κάλο, το κείμενο ως προς τη λογοτεχνική ποιότητα είναι, κατά την άποψή μου, υποδεέστερο των στοχοθετήσεων των ιδίων των δημιουργών της παράστασης. Η οπτική γωνιά μιας σύγχρονης νεαρής που προσπαθεί να ανακαλύψει την Κάλο κάτω από τη λατρευτική επικάλυψη και την αλαζονική αμφισβήτηση είναι ενδιαφέρον ως εύρημα. Η Βικτώρια (Μυροίνη Χριστοδούλου) διατυπώνει τον

Κωνσταντίνου) μιλά η ίδια για τη ζωή της και εκείνο των στίχων των τραγουδιών σε μουσική Κώστα Κακογιάννη (που ως άλλη Φρίντα ερμηνεύει η Ερμίνα Κυριαζή), το κείμενο συνειδητά χρωματίζεται με διαφορετικό τρόπο από τους συγγραφείς και παρουσιάζεται από τη σκηνοθετίδα και τις ηθοποιούς το πρώτο, με την αισθητική του ανελέητου προς την ίδια την ερμηνεύτρια και τον ρόλο της πάθους και το δεύτερο, ως λυρικό σχόλιο για τα πάθη της Φρίντα και τα πάθη του κόσμου.